Takoví byli…

BOBTAIL

Na britské ostrovy se staroanglický ovčák, známější jako bobtail, měl možnost dostat mnohokrát. Poprvé už v době tzv. neolitické revoluce, na rozhraní 7. a 6. tisíciletí př. n. l. Tehdy téměř desateronásobně vzrostl počet původního loveckého obyvatelstva ostrovů přílivem obchodníků, řemeslníků a hlavně zemědělců včetně pastevců.

Přicházeli z oblastí Sýrie, Turecka, Íránu a Iráku považovaných za první místa, kde došlo k domestikaci psa, známých však také rozvinutým pastevectvím. Kolem roku 3400 př. n. l. se usazují další farmáři v tzv. Dolní zemi, Downlands of England, a také tito kolonisté byli především nomádští pastevci

Vero Shaw v The Illustrated Book of the Dog z roku 1881 ukazuje „skotského bezocasého ovčáka“, který má typické rozložení barev a kulatou záď, ale obličejová partie ani uši nejsou tak bohatě osrstěny jako u psů z pozdější doby

ovcí, prasat a dobytka. Zakládají izolované osady, například ve Windmill Hill v Avebury. Primitivní pastevci z údolí Rýna vytlačili mírumilovné neolitické obyvatelstvo na sever země kolem roku 2500 př. n. l. a tito Beaker Folk byli mezi

Von Stephanitz představil ve své knize o německém ovčáku z roku 1921 „chundelatého“ (zotthaariger) staroněmeckého ovčáka; identického psa na témže snímku uvedl ale V. Fuchs už v roce 1903 jako „ruského ovčáka ovčarku“ s popiskem, že „ve mnohých krajích Ruska, hlavně na Ukrajině, žijí ovčarky polodivoké, v celých hejnech, lovíce zvěř na svou pěst a blížíce se způsobem svého života toulavým psům Orientu, pověstným pariům“; blízkost se staroanglickým ovčákem je zjevná

lety 1700 až 1100 př. n. l. pohlceni místní populací.

K možnostem imigrace ovčáckých psů na ostrovy jistě přispěl i lid z centrální Evropy, možná keltského původu, archeology zvaný Deverel-Rimbury, který překonal Kanál kolem roku 1000 př. n. l.;

Jeden z mála obrazů bobtaila pochází z druhé poloviny 19. století, kdy byli staroangličtí ovčáci „běžnými“ pracovními psy u stád. I z toho důvodu nebyla jejich srst tak přepychová jako dnes.

Z roku 1905 pochází kresba feny bobtaila Dame Elisabeth ze slavného Woodbridge Kennel od R. Strebela

opomenout ovšem není možno ani fénické mořeplavce, kteří se na březích Británie vylodili v téže době. Jednou z posledních, přesto však také velmi pravděpodobných možností byl pohyb kočovných pastevců vyvolaný Huny z mongolských stepí ve 4. století n. l., jímž začalo tzv. stěhování národů. V jeho důsledku se do Evropy dostali další blízcí příbuzní bobtaila jako komondor, puli, pumi či polský nížinný ovčák a další ovčáci asijské vývojové větve.

Za typické představitele plemene 20. let minulého století byli v Anglii považováni psi z Pastorale Kennel, Wadhurst, Sussex chovatelky A. Tiremanové; na snímku Corydon of Pastorale

Foto CANIS-Media

Starší část minulosti bobtaila, tedy do konce 19. století, kdy se o něm teprve začíná hovořit jako o samostatném plemeni, je společná s vousatou (bearded) kolií a oficiálně neuznaným cumberlandským ovčákem. Ten ještě výrazněji připomíná ovčáky výchozí oblasti, zejména jihoruského ovčáka, a od bobtaila se nejvíce liší normálně dlouhým ocasem, zatímco staroanglický ovčák, je ať už vrozeně, nebo v důsledku kupírování „bobtail“ čili bezocasý. Jako pracovní pes byl oblíben zejména na západě Anglie, kde byl v takřka dnešní podobě znám už od poloviny 17. století. Na výstavě byl bobtail poprvé předveden v roce 1865 v Islingtonu, Old English Sheepdog Club byl založen v roce 1890.

Michal Císařovský

První Old English Sheepdog se dostal do severní Ameriky kolem roku 1885; American Kennel Club ho jako samostatné plemeno uznal dříve než země původu, už v roce 1888. Na obrazu amerického malíře Gustava Muss-Arnolta z konce 19. století je zachycen typ bobtaila, který dal základ chovu v USA.

Psi velmi výrazného typu pocházeli v první čtvrtině 20. století ze Sedgeclaire Kennel, Pinhoe v Devonu chovatelky M.H.S. Sedgemoreové; na fotografii mladá fena Deliberate Robbery, která v roce 1926 zvítězila v Alexandra Palace mezi 45 konkurenty; byla označena za „bobtaila od zádi k nosu“

INZERCE